

PRESENTACIÓ LLIBRE ENS HO HEM PASSAT BÉ. MEMÒRIES D'UN PROFESSOR D'HISTÒRIA FILL, NÉT I NEBOT DE BOTIGUERES, Santa Coloma de Farners, 5 juny 2015

Amics, veïns, coneguts i saludats.

Gràcies a l'alcalde Antoni Solà, gràcies especials perquè puc dir que siestic avui aquí és gràcies a ell. L'any 1997 vaig publicar el meu primer llibre *Santa Coloma al segle XVIII* i en la presentació en Toni em va esperonar, això va dir, esperonar, a que continués investigant i escrivint. Li he fet cas i ja en porto escrits, amb aquest, 42, dels quals 15 són de temes colomencs

Gràcies als meus amics, tots i totes i a uns quants d'ells els meus amics que aquests dies tenien una missió secreta i l'han posposat al cap de setmana vinent. De fet aquest llibre tracta d'això, dels amics, dels veïns, de la família. Jo no sóc res sense ells, entre tots fem el poble, la pàtria que en deien en el segle XVII, la terra, allò que és assumible físicament, el que abastem en el dia a dia.

Risto Mejide, intel·ligent, El periódico 10 maig 2015: L'amic és algú que mai et pregunta perquè vas fer el que vas fer. No li interessen les raons perquè pensa i sap que tenies els teus motius. Si tens un problema s'hi fica fins el coll amb tu. Si et jutgen pel que sigui , testifica sense ni tan sols conèixer el delicte. Si portes un cadàver al maleter, ell es presenta amb una pala. Si algun dia t'estavelles , s'embranca a òsties contra el que va posar el mur allà. I si et trobes una pedra enorme al camí, ell s'ajup, l'aixeca i et pregunta a qui s'ha d'apedregar. Això és el que jo anomeno amistat.

Per què unes memòries si només tens 60 anys? m'han dit alguns. Cert, però potser no arribaré als 65 o als 70, o sigui que feina feta no fa estorb.

Fer dormir Izan, guerres carlines, què recordarà de mi? Imatges sí, fotos i videos a dojo, però no sempre és veritat que una imatge val més que mil paraules. Una foto de nosaltres a cals hermanos en pot treure una certa informació, però mai sabrà com escrivíem, jugàvem, estudiàvem,... Una foto de la Rosa i jo de joves pot entendre com érem però necessitarà moltes paraules per saber com ens estimàvem, patíem, ens divertíem. Aleshores vaig decidir escriure les memòries, deixar constància de com érem, què fèiem, en quin entorn ens movíem, no només durant la infància sinó tota la meua vida fins que va néixer ell.

Ara està de moda, jo no ho sabia quan vaig començar, però aquests dos anys han sortit multitud de llibres de memòries, la gent vol llegir fets, menys fantasia, menys ficció, perquè la vida avui dia ja supera la ficció

Uns diuen que m'he despullat, jo dic que m'he quedat en calçotets.

Extimitat és el nom que rep la nova tendència d'exhibir la intimitat, una espècie de memòries barrejant novel·la i ficció, que en el seu aspecte més populista es veu en els reality shows barroers (Gran Hermano, La isla) o en d'altres més fins (El convidat) però que tots mostren la intimitat. A nivell escrit, les memòries, que estan proliferant. Memòries se n'han escrit sempre, però fins fa poc eren memòries externes: una persona famosa que havia conegut a "Famosos" polítics o escriptors i explicava la seva relació, pensament, intrigues... D'uns anys ençà, les memòries tendeixen més a explicar la intimitat, el cas extrem és el noruec Ove Knausgard amb la seva trilogia on arriba a detallar minuciosament com s'emborratxava el seu pare o com anava de casa seva a l'autobús, detalls íntims. Sense arribar a aquests extrems, tenim les memòries d'infància més felices com Rafael Nadal *Quan érem feliços*, Quim Nadal *Fent tentines*

per la vida; el seu cunyat JM Fonolleras: *La sala d'estar és un camp de futbol*; Benet i Jornet: *La catàstrofe de ser un nen*; Manuel Cuyàs: *El nét del pirata*; Montserrat Carulla: *El record és un pont al passat*; Antoni Pladevall: *El dia que vaig fer vuit anys*. I d'altres que ja abracen no només la infància sinó la vida sencera o quasi: Esther Tusquets: *Pequeños delitos abominables* o *Tiempos que fueron*, el seu germà Óscar Tusquets: *Dalí y otros amigos*, i l'intimista Milena Busquets: *També això passarà*. I molts d'altres.

El meu llibre és el millor, no em tiro floretes mai, ho sabeu, però aquesta vegada ho dic perquè és cert, però jo no sóc mediàtic no surto a la tele, ni a les tertúlies ni escric articles en els diaris. compreu-lo i llegiu-lo i a més us dic que la meva satisfacció ha estat escriure el llibre, ja em sento pagat, o sigui que els drets d'autor, el 10% meu, anirà a Càritas.

Tanmateix el llibre no és només explicar la meva vida, com un dietari fred i asèptic; quan escrius unes memòries “robes” la vida de molts altres: companys, amics, familiars, poble, o sigui que aquestes memòries són també les memòries, la vida de molts de vosaltres, colomencs i colomenques, perquè la meva vida ha transcorregut en un poble en el qual han passat coses que m'han influït com també jo i nosaltres hem influït sobre elles. Són les meves memòries, però si les generalitzem i les sintetitzem ahora són les memòries dels nascuts entre els quaranta i els seixanta, a Santa Coloma i a Catalunya. I més encara, perquè al ser mestre he estat en contacte amb les generacions nascudes entre els setanta i els dos mil, que resten així també plasmades en aquestes Memòries: jocs, sistemes d'ensenyament, oci, preocupacions, o sigui que tenim un mirall nostre de tota la segona meitat del segle XX.

I com a historiador no em limito a explicar que usàvem llapis Alpino i gomes Milan, sinó que busco informació d'aquestes empreses, o informació d'una determinada cançó (Je t'aime), o sigui que les Memòries són també una petita enciclopèdia: televisió, cinema, llibres, jocs, fets importants, política, guerres i catàstrofes.

Aquest mes passat ens horroritzàrem amb els sis morts del Nepal, però jo en el llibre recordo el 1985 a Bhopal (Índia) una fuga de gas en una fàbrica enverinà i asfixià 30.000 persones; l'erupció del volcà colombià Nevado del Ruiz matà 30.000 persones i un terratrèmol a Ciutat de Mèxic en matà 35.000 més., el tsunami del sud-est asiàtic el 2004 amb més de 230.000 morts, el terratrèmol d'Haití el 2011 amb més de 250.000 morts

Us recomano començar per la Introducció Obligatòria i a continuació llegir el final la Lliçó Magistral, entendreu millor tot el llibre.

Llibre complex, perquè els capítols corresponen quasi sempre a escoles o instituts on he treballat, però dins d'ells explico la meva vida privada, la dels amics, la del poble, la de Catalunya. Quan parlo de cals hermanos explico la festa major, les festes de Nadal, les formes de vida de l'època., quan parlo de la mili faig anàlisis polítiques i quan estic de director a S Coloma explico l'assassinat d'en Corbera o el 23F, i quan estic a l'institu d'Anglès faig reflexions pedagògiques o sigui hi ha de tot a tot arreu.

Capítols explicar

Al llarg del llibre observareu els canvis que hem fet fins arribar on estem, canvis profunds, no ja tècnics i materials, sinó socials: Quasi tot és diferent ara que fa seixanta anys; hem anat a menys amb els raigs X: Ens hem mantingut amb la teisa: 45 minuts com sempre, fent bolos per Riudellots, el Santa Caterina o Salitja

Però l'actualitat és incertesa, eventualitat, inestabilitat, res dura: feina, treball, matrimoni. En un món cada vegada més tecnificat i individualista. Aneu a qualsevol lloc hi veureu la majoria de la gent enganxats al seu mòbil, pares i mares amb fills en un restaurant sense dir-se res. Excés d'informació que no et dóna temps de poder-la processar. Tothom rep un excés d'informació: twitters, facebook, wsap. Llegit en un bar: No tenim wifi, parlin entre vostès. Com sempre, l'abús és perjudicial.

Mestre i professor, la meua vida, feliç, malgrat 7 reformes en 40 anys, apart de les primeres generacions de l'EGB, fa 25 anys que no hi ha una generació que acabi el Pla que havia començat. No és problema de Plans, sinó de cultura: Espanya i Catalunya, no us penseu que som millors, el més Google 2014: Gran Hermano, el més twitejat Belén Esteban, el programa més vist Sálvame, el país que més mòbils té, més wst usa, el que més cocaïna i cannabis consumeix, el que més pirateja a internet. El país amb més venda de diaris esportius i setmanaris del cor. Una dada: a N York, ocupa el rànquing de visites el MOMA; a Londres, la Tate Gallery; a París, el Louvre; a Barcelona, el Museu del Barça! El 30% dels espanyols creuen que el Sol gira al voltant de la Terra (El periòdico, abril 2015, enquesta CSIC). Però sóc feliç, perquè hi ha moltes espanyes i moltes catalunyes, i moltes santes colomes i jo sóc feliç en les que estic, en les que ens trobem la majoria dels que estem aquí, fet que no vol dir que ens quedem panxacontents, ans al contrari, hem de lluitar sense enfadar-nos per millorar el nostre entorn

Tanmateix, fent aquesta neteja de la meua vida he tret unes conclusions que es resumeixen en tres:

1 La vida és curta, cal viure-la procurant no enfadar-se gaire. Això no vol dir passar de tot, al contrari, però sempre analitzant perquè de deu vegades que ens enfadem (futbol, política, fills, feina) nou les podríem evitar.

2 La tolerància és la millor eina per viure feliç

3 L'ésser més perfecte de la Creació no és l'home, sinó la dona

No només he explicat la meua vida sinó que l'he ordenat físicament, l'Arnall Fontanils m'ha muntat una web on he col·locat tota la meua producció escrita.